

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344616672/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

ene Øje, en uhyre høj Flip, der kniber stramt sammen under Hagen med det tynde, lyse Pariserskæg – siddendeaarvaagen mellem denne Ungdom.

Saa saare min Landsmand for Vittighedens Skyld og for at drille Pariserne havde kaldt Henrik Ibsen en Fumist, greb den alvidende Alcanter, l'immense Alcanter, ham lempelig ved Knaphullet, fortalte ham, at denne Opfattelse af Henrik Ibsen var yderst interessant og bad ham skrive en Artikel derom til *La nouvelle écho*.

Min Landsmand lo huldsaligt:

»Ja er nu de Parisere ikke storartede? De synes ganske vist, at det er morsomt, hvis Henrik Ibsen er en stor Mand. Men hvis man fortalte dem, at han var en simpel Fumist, vilde de i Grunden finde, at det var et langt bedre Æventyr.»

V.

(Nye Dagbogsnotiser – Fredag.)

Klokken var atter ti om Formiddagen, og jeg laa endnu og sov. Mine Skodder var stængte, de tunge Gardiner trukne for det ene Vindu. Gennem det andet Vindues Skodder var den klare Dag trængt ind i mit dunkle Rum, og da jeg lukkede Øjnene op, saa jeg dens Glans paa de hvidmalede Tremmer, en blæsende Januardags tynde, lyse, drømmelette Sol.

Men jeg lukkede igen Øjnene for at sætte mig tilbage til mine Drømmes Halvmørke.

»Her løber Seinen,« drømte jeg og antydede med Pegefingeren let og umærkeligt dens Løb i Luften. »Her oppe hæver sig den høje Seinebred med de store Bulevarde, hvor de mange Udlændinge gaar, og hvor de underlige Avissælgere skraaler hele Dagen. Her ... her nede ligger den venstre Bred, og dér bliver Gaderne saa tætte og mørke og bugtede, aa, saa dejlig tætte og mørke og bugtede – og dér bor rigtige Mennesker, og al Ting er billigere. For det er jo det ægte, gamle Paris med Notre-Dame – som har bestaaet siden Middelalderen. Og her bor Folket. Og her er *Quartier Latin*. Og her lever fattige Studenter paa en Kvist og skriver Vers. Og det er her i de tætte, snavsede Gader, at en ung Pige af Folket ved Foraarstid bliver glad for et beskedent Bundt Violer ... her, at Foraarstankerne i April kryber